



Magiese Verhale

'n Pot
Goud



Patrick het saam met sy ma, 'n koei en 'n paar hennetjies
in 'n klein huisie in die middel van Ierland gewoon.

Hulle was arm, maar hulle was gelukkig.



Elke oggend, terwyl sy op die turfvuur geblaas het om dit warm genoeg te kry om hul ontbyt-pap te kook, het Patrick se ma geroep:

“Word wakker en staan op, jy lui seun! Jy sal nooit ’n aardmannetjie vang met jou oë toe nie.”



Aardmannetjie is feetjie-skoenmakers. Hulle woon in gate in die grond en tussen die wortels van bome. Daar word gesê dat hulle baie ryk is en waar daar ook al 'n kabouter is, is daar sekerlik 'n pot goud iewers naby versteek.



Daar het aardmannetjies gewoon naby die huisie waar
Patrick saam met sy ma gewoon het.

Die wind moes net vir 'n oomblik ophou waai, en
Patrick se skerp ore kon die geluid hoor van hul klein
hamertjies wat op leer klop.

Dit was Patrick se grootste wens om 'n pot goud te
vind.

Maar eers moes hy 'n aardmannetje opspoor wat vir
hom kon wys waar een versteek is.



“As jy ooit ’n aardmannetjie sien,” het Patrick se ma minstens een keer per dag gesê, “moenie vir ’n enkele oomblik jou oë van hom afhaal nie.

As jy dit doen, sal hy verdwyn, en dan sal jy nooit ’n pot goud kry nie.”



Eendag, toe Patrick huis toe stap ná nog 'n vrugtelose soektog, het hy 'n getik gehoor.

Hy het afgekyk, en daar, in die lang gras by sy voete, was 'n aardmanneltjie.

Die aardmanneltjie was so besig om aan 'n paar skoene met ysterspykers te werk, dat hy nie eers vir Patrick gesien het nie.

Patrick het blitsvinnig beweeg.



“Het jou!” het Patrick uitgeroep toe hy die aardmannetjie in sy hand vang.

“Laat my gaan! Laat my gaan!” het die aardmannetjie geskreeu terwyl hy gespartel het om los te kom.

“Sê eers vir my waar jou goud versteek is!”

“G-g-goud...” Die aardmannetjie het baie bleek geword.

“Ja... sê vir my... anders los ek jou nie... NOOIT nie!”



“Vinnig! Kyk agter jou! Daar’s ’n koei in die mielies!” het die aardmannetjie geskree.

Net betyds het Patrick onthou om NIE te kyk nie.

“Ha...ha... jy gaan my nie só vang nie. Ek haal nie my oë van jou af nie. Nou sê vir my, waar is jou pot goud?”

“Ek het nie ’n pot goud nie...” het die aardmannetjie uitgeroep.



“Vinnig! Kyk agter jou! Jou huis brand!”

Patrick het hom daardie keer amper omgedraai.

“Jy hou my te styf vas,” het die aardmanneling gepiep.

“Jy druk die asem uit my uit!”



“Dit help jou niks om my te probeer flous nie,” sê Patrick.
“Ek gaan jou nie los voordat jy vir my sê waar jou goud versteek is nie.”

“Ek sal vir jou wys waar dit is,” sê die aardmannetjie.

Patrick het sy skouerbande afgehaal, dit om die aardmannetjie se lyf vasgebind en hom op die grond neergesit.



“Nou kan jy my wys,” sê Patrick, sonder om die skouerbande los te laat.

Die aardmannetjie het hom na 'n veld vol dissels gelei.

“Dis onder DAAI dissel,” sê die aardmannetjie en wys na een wat baie stekelig is.

“Jy gaan 'n graaf nodig hê om dit op te grawe. Jy moet liewers huis toe gaan en een gaan haal.”



Patrick het huis toe gehardloop, 'n graaf gaan haal en toe al die pad teruggehardloop.

Maar toe hy by die veld kom, het hy nie begin grawe nie – hy het gaan sit en huil.

Hy het gehuil en gesnik, en sy kop in sy hande vasgehou.

Trane so groot soos reëndruppels het oor sy wange gerol.



Iemand – ek wonder wie – het 'n helderrooi kousband om
elke dissel in daardie veld gesit.

Daar was nie 'n enkele dissel sonder 'n rooi band om nie.

Die aardmannetjie het hom tog bedrieg.



Sy ma het hom mos gesê om nie sy oë van die
aardmanneling af te haal nie, of hoe?

En toe Patrick die aardmanneling in sy sak sit, het hy presies
dit gedoen.

Hy het nooit weer 'n aardmanneling gesien nie, en dus
nooit 'n pot goud gevind nie.

Sy ma het gesê dit was heeltemal sy eie skuld.





THINK

DIGITAL ACADEMY